

GEORGE L. CARPENTER, KINDRAL

WILLIAM BOOTH. ASUTAJA

HUGH SLADEN, TERRITORIUMIJUHATAJA

SÕJAJÄHÜÜD

Spetsiaalne fond

PÄASTEARMEE AMETLIK

HÄÄLEKANDJA EESTIS

SP, 6168

ENSV
Riiklik Avalik
Raamatukog

Nr. 131

Juuni 1940

12. aastakäik

PA'ASTEARMEE

Rahvusvaheline peakorter, London,
101 Queen Victoria Street.

Eesti peakorter, Tallinn, Kaupmehe
31—7. (Telef. 419-68).

Regiooni juhi ringvaade.

Major C. F. Dahl.

Ühendus Soomega. Kuna ühendus Soomega jälle on jalule seatud ja otsese ühenduse pidamine rahvusvahelise peakorteriga on osutunud peagu võimatuks, oleme rõõmsad, et oleme jälle võinud hakata meie tõesse puutuvaid küsimusi korraldama peakorteriga Soomes, niikui ennagi.

Territooriumi juht, kolonel Sladen, koos kolonel Thykjaeriga, kes on saanud käituse Soome, eriliste ülesannete täitmisele, kolonelleinant Moheliga ja major Ahlbergiga külastavad Eestit, kui neid rüü kirjutatakse. Üsume, et see külas-käik saab olema õnnistuseks ja abiks meie tööle. Järgmises numbris loodame anda ülevaate sellest külasjärgust. Kolonelleinant Jerrestami ja Karlsoni külas-käik pidi, kahtluse, olukordade tõttu ära jääma.

Proua kolonel Sjöblom, peasekretäri abikaasa, kutsuti igavesse rahusse 29. aprillil, pika ja kannatusriikka haiguse järel. Ta maeti Helsingi uuele kalmistule 3. mail ja õhtusel mälestuskoosolekul andsid mitmed oma elu Jumalale. Proua Sjöblom oli olnud päästeohvitser 44 aastat ja 38 aastat abielus kolonel Sjöblomiga. Võtame osa koloneli kurvastusest, kelle oma tervis ka juba kauemat aega on olnud nõrk.

Laste suvelkoloni. Oleme kaitsenud juulikuus korraldada suvelkoloni 20 lapsele. Loodame, et viibimine värskes õhus mererannal ja korralik toit on kosutuseks linnalastele, kellel seda võimalust midugi ei oleks. Tänu juhtlataja ja proua Rönbergi lahkele vastutulekule, kes annavad meile kasutada nende poolt samasuguseks otstarbeks varem tarvitatud ruumid ja inventari Vormsi saarel, võime selle ettevõtte realiseerida. Kuna selline ettevõtte nõuab palju vahendeid, oleme tänulikud, kui keegi võib meid toetada selles.

Eri maades on Päästearmeel ka väga laialdane töö sõjavägede hulgas „klubide“ sõjuriite kodude j. m. näol. Rootsis on viis Päästearmeel ohvitseridest, kes on kutsutud kaitseteenistusse, saanud käitusest väeosade hulgas võimaliku tööst eest hoolitseda. „Sõjahüüdu“ saadetakse igal nädalal kaitseteenistusele suurel hulgal ja peakorter seal on saanud mitmekordseid tunnustusi töö eest, mida meie ohvitserid eri kohtadel on sooritanud kaitsesõjades kutsute keskel.

Tema tervendavad käed.

Komandör-leitn. Albert Orsborn.

„Kiida, mu hing; Jehoovad, ja kõik, mis mu sees on, tema püha nime! Kiida mu hing, Jehoovad, ja ära unusta kõiki ta heategusid! Tema annab andeks kõik su pahateod, tema parandab su vigadused.“ (Laul. 103 : 1—3.)

Andeksandmine ja parandus! Kas mõni ütleb, et need ei ole moodsad sõnad, mida me enam ei tarvita meie päevil?

Kas me tõesti vajaksime andestust? Kas vajame parandust ja ravimit meie hingedele?

Kas nimetused andestusest ja parandusest ei ole ebakohased ja isegi halvaks panevad meie iseseisva, tugeva iseloomuga inimestele? Ja kas kõne parandusest ei näita sellele, et meie oleksime nõrgad?

Kas meie võiksime väljakannatada alandamise valu, mis on ühenduses andestuse vastuvõtmisega?

„Elu on raske, elu on võitlus,“ ütleb osa inimesi, „ja meie ei hooli õpetustest, mis tahavad meie alandlikkust.“

„Andestus on kerjuse varjupaik,“ ütleb keegi modernist. Meie peame maksma oma völad!

Kuid, mis võib teha meie pattudele ja puudustele? Neid ei või kõrvaldada kõrkide liigutustega ja väljakutsuvate sõnadega. Kahtlemata leidub jätkuvalt „ühelkaskimmend üheksa õiget“, kes ei tarvita — või arvavad endid mitte vajavat — parandust, ja „terveid“, kes ei vaja arsti. Kuid kas meie ei peaks järele mõtlema, et see päev siiski saabub, mil me leiame oma südames võimaliku haiguse tunnuseid ja probleeme, mis ületavad meie mõistuse?

Kui me põlgame Jeesuse ja tema sõnumi, kelle juurde peaksime siis minema? Leidub palju õpetajaid, end vaid üks Päästja.

Meie uhkuse kindluses lehvib väga ilus lipp. „Tänan, ma saan hästi enesega toime,“ ütleme meile ja ajame nina püsti. Ja meie katsume tõesti tõsiselt — seda kiitust võiks meile siiski anda. Ent kutsutute teravad, mürgised nooled ja kaotuste mürtsad odalöögid tungivad kindlasti varem või hiljem eranditult igasse südamesse. Ja siis näeme liigagi selgesti meie moraalseid ja vaimseid puudusi.

Sellist hetkedel meie ei ole nii üleolevad ja iseseisvad. Me vajame abi. Ja kui me lõpuks istume oma uhke iseseisvuse ahervartel, oleme tänulikud, kuuldes halastuse mahedat kühalt ütlemas: „Mina tahan parandada sinu haavad ja tervendada sinu saadud löögid.“

Kuid miks oodata, kuni kokkuvarisemiseni? Miks mitte

tulla nüüd Kristuse juurde, kes on hingearst? Mispärast viivitada?

Võib-olla sa oled ohver mitmesugustele väärarvamustele temast?

Andestus ei ole mitte alandamine, vaid vabastamine. Ja sa võid olla kindel selles, et Kristus võtab osa sinu probleemidest, täiesti mõistes neid. Tema lähenemise meile, ei ole midagi meid alandavat või hukkamõistvat. Kristuse ravimeetodid ei tarvita võrdneaktiivset või eemaletõukavat võtet. Sest ta on tõesti Arapäästja! Tema jõud ei tee inimesi nõrgaks, vaid vastupidi ta muudab tugevaks!

Meie teame, et tugevad on sageli ebasõbralikud nõrkade vastu — isegi tugeva ja enesekindla isiku juuresviibimine sunnib nõrka inimest tundma veel nõrgemana. Ent nii ei ole Kristusega. Sest kui tema tarvitab oma võrreldamatut jõudu, siis ta ei tee seda oma jöu demonstreerimiseks, vaid meie tugevaks muutmiseks.

Nagu osav arst hoidub märkustest, mis võiks vähendada patsiendi lootust ja tahet terveks saamises, nii ka jumalik Arst ei too esile haigust, vaid arstit; — mitte pimedust, vaid valgust; mitte nalga, vaid leiba; mitte pattu, vaid oma aulist päästet!

Ta tuleb, mitte et teha meid vaimlisteks kerjuseks, andes meile almust, vaid et midagi korda saata meie sees, midagi — mis meie ise ei ole võimelised tegema: vaimulikkumeteget, ei midagi vähemat, kui täielist usundi. Ja kui ta on andestanud meile ja parandanud meid, räägib ta meile sõnu, mis paistavad meie sise-misele nägemisele vaimustavate sõjalippudena: „Mine!“, „Järgi!“ „Tõuse üles!“ „Julgust!“ „Sinu patud on sulle andestatud!“ „Ära tee enam pattu!“

Tema pääste sisaldab tõelist vabastamist ja täiesti uut elu-sihti. Meie ei ole õiglased Jeesusele Kristusele, kui arvame tema tegu olevat midagi vähemat kui imetegu.

Kuigi tema esimestest järgijatest räägitakse kui harimatuid mehist, nad siiski näitavad maailmale aulist Arapäästjat, kes on võimeline parandama ja päästma. Osa tema hilisemaid järgijaid on aga andnud Kristusest palju väiksema pildi, piirates tema jõudu ja armu oma enese kitsarinnalise, kriitilise vaatega.

Kristus on löödud risti enam kui üks kord kurjades inimestest. Kuid inimesed ei suuda hävitada tema armastust. Ta on suurem kui kõik meie eksiivarvused.

Ta annab inimesele jälle teravist ja elu, ta vabastab ja uuendab teda. Ta ei katsu ainult kuidagi lappida kokku vana, purunenud inimest, ta näitab, et jumaliku arstimis nimi on pattude andestus ja vabastab meid sellel meetodil hukka- ja küüsisit.

Ta ligineb meie südamele õrnatundeliselt ja arusaajana, enam kui keegi teine. Ta mõistab jumalikult valjusti hukka pattu, ent jumalikult armulikult ta andestab pattusele. Kahetsevale pattusele on kirjutatud Jumala troonile, et tema halastus kaalub üles ta viha. Meie teame kõik, et on raske võtta vastu andestust, mida mõned inimesed pakuvad meile, kuid Jeesuse Kristuse andestus on ülevalool ja täidab meid rõõmuga.

Võib tähele panna, et Jeesus ei rõhutanud kunagi kahetseva pattu eri patte. Ta aitas inimest seisima jalgedel, aitas neid uskuda jumalikkum halastusse ja nende võimalusse paremaks saamiseks. Kohtumõistmine, mis sai siis tema poolt osaks, oli peidetud kaastundlikke pilku. Ja kui vägaigi pattune oleks arteenitud karistust, Jeesus püüdis alalhoida tema lootusesadet, mille mõjul ka kõige enam eksinud võiks ühel päeval pöörduda tagasi!

Ta oli väga õrnatundeline ja taktirikas kahetseva pattu suhtes. Ta oskas hinnata häbi ja kartuse tunnet, ja kui ta nägi kummardatud pead, alla-suunatud pilku ja argtuse punast ohetavaid põski, võis ta vaikselt väljendada vabastavaid sõnu: „Ka minagi ei taha sind hukka mõista. Mine, ja ära tee enam pattu.“

Ta teadis, et lähenemine inimese viletsuses võib olla tunnus hinge tõusmiseks paremusele ja töötus parematest asjadest. Ta teadis, et ainus kohtumõistmine, mis viib paranemisele, on hinge oma kohtumõistmine enesele.

Üks inglise vanasõnu ütleb: „Kõik raputavad mahalangevat aeda.“ Ent Jeesus ei teinud seda! Kui teiste pilgud olid suunatud pattusele, usun, et ta pööras oma pilgu ära. Kui kritiseerijad hüüdsid kõige valjemini ja hukkamõistmises piitsa tõsteti süüdlase peksmiseks, sundis Jeesus käsku astuma kõrvale ja näitas, nagu keegi ütles, et „halastaja hing on halastus hingele.“

Sellepärast olid just maha-jäetud, haavatud, pettunud, salajasest kartusest piinatud ja pattudest köidetud, kes kogunesid tema ja ta sõnumi ümber. Sest temast läks välja kiirte-sära. Kristuse kohtamine pattu-

(Järg 3. lhek.)

(Algus 2. lhk.)

sega pidi olema kui äkiline muutus ja soojendava päikesepaiste esile kutsumine.

Jeesus ei käitu kunagi nagu osa inimesi, kes vaatavad uudishimuliselt seda, kes läheb armutroomile. Ta ei tarvita tõe lõgigi andmiseks vaid päästevahendiks!

Kui sa täna otsustad alistuda suure Arsti ravimile, leiad sa teda tarvitavat valgust ravimiseks. Nagu valgust tarvitatakse füüsiliseks raviks, nii Jeesus tarvitab valgust hinge ravimiseks. Liiga vähe valgust ei avalda mõju, liiga palju ja äkiline valgus võib surmata seda, kes on väga haige. Valgust peab andma mõistlikult, kui temast tahetakse mingit head. Nii on ka valgusega, mille nimi on tõe. Uuri ja õpi tundma Jeesust, kui tahad õppida kunsti patu surmamiseks kuid patuse päästmiseks!

Kui ma tulen Jeesuse ligidusse, leiän ma ka, et mitte mina ei näita temale, vaid tema minule haigust. Ta asetab mind sellesse kõlbluse kategooriasse, kuhu ma kuulun. Ta teab, mis on inimeses. Meie patud ja meie kannatused ei ole temale saladus. Nagu osav arst mõistab enam kui seda, mis ilmneb patsiendi sõnadest, nii teab ka Kristus, mis meie vajame ja mis on teadmata meile enestele, kui tuleme oma tarvitudusta tema juurde.

Vahest teab inimene ainult seda, et ta vajab arsti nõuannet, sest temaga ei ole kõik korras, kuid ta ei ole teadlik, mis tal õieti puudub. Nii on sageli patusega — patt on petlik, ja patune ei märka hädaohu.

Jeesus ilmutab meile tött meist endist, ja ühes sellega kingib meile ka kergendust — sest kui ollakse tahtlik tunnistama tött, on sellel vabastav mõju.

Kas oleme teadlikud selles, et vajame Kristuse abi? Kas me mõistame, et meie tarvituduste mitte vastuvõtmine takistab meid elamast täielikku ja rikkalikku elu? Põlatud ja mitte mõistetud Päästja on tulnud andma meile tõelist elu. „Ma olen tulnud, et teil elu ja kõike külles oleks.“

Hiljuti väljendas keegi doktor, et kõik arstid peaksid ütleva oma patsientidele, et Jumal on suur tervendav jõud, kellest oleme kõik sõltuvad. Ja eks ole õigus, et arstid ei mõtle nüüd enam haigusele kui ainult füüsilisele veale? Nad teavad, et kui neil õnnestub nende töös, siis nad peavad arvestama inimese hingega. See on ka Kristuse käsk.

Veel üks mõte: Kristus ei alahinda meie haigust. Pattu ei või parandada sellega, kui patustatakse enesele üle. Jeesuse õpetuse kohaselt patt on mo-

Jumal — Isa.

Kirjutis, mis meenutab melle lohutusrikast fakti, et kõikteadev Jumal tegutseb alati inimeste kasuks, vaatamata nende suurele langusele.

„Kuigi olen vilets ja vaene, Issand mõtleb minule...“
(Laul 40:18.)

Teatud vaatekohast nähtuna, peame imetlema inimest. Ta kehahitus asetab teda kõrgeimale tasemele terves looduses. Ent tema võime mõelda ja arusaada, annab talle maailmas võimu. Ta on mikrokosm, kõik universumi jõud kohtuvad temas. Ta on kroon kogu loomistööle. Temale on pandud pitsat Kõigevägevama kujuga.

Olles saanud erilisi jõude ja käsutajad täitma ja kasutama maailma, on inimene kordasatnud tegusid, millele ees häämmastume. See maailm on ennekuulmatu näide tema tegujust. Ta on ehitanud uhkeid linnu, seadnud julgustõudvaid

raalselt madal tasapind, mida tema, ja tema ükski, võib õigele tasemele seada.

Tema eeskujul on suure tähtsusega meile, et veel tähtsam on tema päästejõud. Ta ei tee haiguse hädaohu sugugi vähemaks, ent veel tähtsam on tema päästejõud. Ja ei tee haiguse hädaohu sugugi vähemaks meie silmis, ent võitleb selle vastu ja soovib, et meie võitleksime selle vastu tagasitõmbumatult ja kahtlematult. Ta ei räägi kunagi üleelavate sõnadega töö tagajärgedest. Ta tuli hävitama saadana võimu, on teinud seda ja teeb seda jätkuvalt, ka praegugi. „Issand, ma usun, aita minu uskmatust!“

Mul ei ole mingit õigust ütelda Jeesuse nimel, et andustus ja ravimine on valuta protsessid. Ta ei ütle nii, igatsev hing! Toetud sa mõnele illusioonile, mõnele inimlikule abile, mõnele muudatusele sinu elus või mõnele õnnelikule juhtumile, mis sa loodad päästvat su elu? See on lootusetus. Keegi on öelnud: „Tark arst ei pomise noiasõnu haava üle, kus vaja nuga.“

Mis ütleb Jeesus patu maha jätmisest? Ta sõnad on väga kindlad. Isegi kui tundub nagu silma välja kisumine või käe ära raiumine, nii sa pead jätma patu! Ent kui oled talle sõnakulelik, võib ta andestada sulle ja parandada sind.

Suure Arsti vastuvõtmise tunnind antakse selles salmis: „Vaata, nüüd on hea ja õige aeg, nüüd on päästepäev.“

Saagu vana palve: „Paranda mind, siis saan mina terveks, päästa mind, siis saan ma päästetud.“ ka sinu palveks.

Ja siis on Piibli kinnitus: Ta parandab neid, kes on murtud südametega ja seob nende haavad.“

sildu üle jõgede, äravõitnud laialatukslikke ookeane oma majesteetlike laevadega, lühendanud pikki vahemaid lennukitega ja uurinud taeva saladusi teleskoobiga; ehitanud toredaid katedrale, pannud aluse tarkadele teadustele, kirjutanud palju kirjandust; ja ta läheb üha edasi, vastu uutele ülesleidudele, nii et me kunagi ei tea, millised imetead võivad sündida. Nii peame vaatlema imetlusega teda kui „vähe madalamat kui inglid, kes kroonitud auga ja kirkusega.“

Ja siiski teame, et see on vaid üks pool tõest, vaid üks vaade asjale. Ülalmainitud salmi kirjutas kuningas, kellel oli absoluutne võim, millest ükski tänapäeva kuningas ei julgeks unistada, ja milles ei olnud mingisuguseid piire. Siiski kõik see ei olnud seganud ta pea, vaid ta mäletas jätkuvalt, mis tähendab olla rõhutat ja — vaene.

Kas kunagi on öeldud tõelisemaid sõnu? Kui vilets ja puudulik on siiski inimene, vaatamata kõigele! Kui ainult mõni õnnetus saab talle osaks, siis ta on abitu. Kui teda pigistab pakane või põletab palavik, muutub ta töövõimeetuks. Haigus, nõrkus ja valu on asjad, mis võivad haarata meid igahilgi, ja meie ei tea, millal nad soovivad kohata meid. Inimese ihu võib murduda nagu pilliroog.

Ta on vaene tarkusest. Kui suur ka tema tarkus oleks, siis on ometigi ta teadmatus suurem. Ta liigub maailmas, mis täis mõistatusi. Kõikjal kohtab ta lahendamatu probleeme. Kümised, millele ta ei või leida mingit vastust, kostavad igalt poolt. Keegi suur filosoof ütles: „Ühe probleemi lahendus seab meid veel enam lahendamata probleemide ette.“

Targeim on see, kes on teadlikum oma teadmatuses. Kui oraakel nimetas Sokrateest Kreeka targeimaks meheks, andis ta imelik vastuse: „Ma ei või mõista, mis suhtes võibksin targeim kui teised, võibolla vaid sellest, et tunnen paremini oma teadmatusi kui teised oma.“ Teadmatus inimesed on sageli iseenest täis, ent suured mõtlejad on lihtsad ja alandlikud, sellepärast, et nad näevad oma mõistust olevat nii väikeses, võrreldes kogu universumiga nende ümber, mida nad ei suuda valitseda.

Inimene on vaene headusest. Kõlblisest vaatepunktiast ta annab kõige viletsama pildi. Taavet oli jumalalikult mees, kes ei unustanud Jumalat, vaid

kartis teda. Ta oli õiglane kuningas. Ja siiski keegi ei ole kahetsenud oma patte ja moraalseid nõrkusi südamikumalt kui tema. Tema hüüd: „Pööra ära oma pale mu pattudest ja kustuta kõik mu üleastumised,“ on põhitõeks kõikides tema palvetes ja väljendavad tema patukahetsust ja tema võimetust seista ise kiustatuste vastu.

Apostel Paulus annab sama tunnust: „Sest mina ei tee mitte head, mis ma tahan; vaid ma teen kurja, mis ma ei taha... oh mind viletsat inimest!“ Kui me loeme inimeste ja rahvaste ajalugu, leiame, et toorus, rumalus, ebainimlikkus, enesearmastus tumestavad ajaloo lehekülgi ja panevad meid ehmmuma. Siin ja seal näeme ka erandeid, ent kui sageli ei ole need erandid juhitud tuleridale või naelutatud ristile? Ja kas ei ole ka nii meie igahilgi isiklikult? Meie võime ehitada endid kaunide rõivastega, ent kui sageli peab meie hing hüüdma ühes Jesajaga: „Ja meie oleme kõik roojased, ja kõik meie õigused kui määratud riie.“ Jumala pühad silmad on kui tuleleegid, mis paljastavad kõik meie patud ja mustuse.

Nii on siis inimene „vaene“ ihus, hinges ja vaimus. Kes on tugevaim ühel päeval, võib olla nõrgeim järgmisel päeval; täna õnnelikum, võib olla homme ülekuhjatud õnnetustega; targeim võib teha suurimaid eksitusi; kes on rahva poolt kummardatud eba Jumalana, võib saada põlatud ja unustatud; ja kõige enam „pühitsetud“, võib hämmastada teisi musteimate pattudega. Vaid mõtlematud ja pimestatud inimesed ei taha saada aru oma puudusist, vaid mõistmatud, kes ei tunne oma vaesust. Kõige vähem võib loota sellest, kes on enesega rahuldatud.

Sarnaselt ümbritsetud probleemidest, pealetungitud avalikest ja varjatud kiustatustest igalt poolt ja alaliselt väljapandud hädaohu tühes, peaks iga mõtlev inimene ühes Taavetiga nägema oma vaesust.

Kas see ei ole vaade läbi tumedate prillide? Ja, aga mis käib nende kohta, kes on väljaspool kristlikkust, siis ma ei või parata, et ma näen nii. Usk on ainus täht, mis võib valgustada pimedust, kui teadus ja mõttejõud petavad meid. Meie leiame abi ainult kristlikus religioonis. Kõik teised religioonid on ainult inimeste töö. Nad pakuvad meile

(Järg 4. lhk.)

Ootamata külaline.

„Pühitsege Issandat Jumalat oma südames. Aga olge igal ajal valmis tasadusega ja kartusega, et teie võite eneste eest kosta igaihele, kes teilt aru nõuab lootuse pärast, mis teie sees on.“ (1. Peetr. 3:15.)

K eegi jumalaktlik õpetaja, olles teekonnal, sattus tormi kätte ja oli sunnitud otsima varju ligidal asuvas majas. Teda koheldi suure lahkusega. Kui saabus magamisae, teatas perisa, et talle on tuba valmistatud ja ta võib minna puhkama, milal ta ise soovib.

„Aga, ütles õpetaja, „teie pere ei ole olnud veel koos.“

„Ma ei mõista, mis te tahate öelda,“ ütles peremees.

„Ühiseks palveks ja piibli lugemiseks,“ vastas võõras.

Peremees tunnistas, et ta po-

levat mõelnudki teha midagi sellist.

„Siis, härra,“ vastas õpetaja, „pean kohe minema edasi; parem ma lähen tormi kätte kui julgen magada majas, kus ei palvetata. Kes teab, mis võib meile juhtuda enne hommi-
kut?“

Peremees vastas, et tal ei olnud midagi selle vastu, et pere kutsutakse kokku, ent ta ei teadvat, mis teha, kui nad on kogunenud. Jumalamees lubas pida perekondlikku palvet.

Kui ta tõusis põlvedelt, peagu igaihe silmad olid nutetud ja igas südames oli küsimus: „Mis ma pean tegema- et saada päästetud?“ See päev oli tõesti tolle perekonnale päev uue elu alguseks ja armuõpetuse levitamiseks pimedale jumalakartmatule ümbrusele.

Hoidu kergemeelseist otsuseist.

V aata iseenesele ja hoidu teiste inimeste tegude üle kohut mõistmast. Sest teie üle osustada on asjatu töö, seepärast võib kergesti eksida ja rängasti patustada. Kes aga iseenast uurib ja enese üle

(Algus 3. lhk.)

vaid inimlikku nõu, mis ei aita meid vastusteni kõigis suurtes küsimustes ja sellepärast vaid suurendavad elu tragöödiat. Leidub vaid üks, kes võib meid aidata enne raskustesse sattumist, ja kui oleksime juba neis, ja see ainus on Jumal. Tema annab meile jõudu täita meie ülesannet.

Kristlikus religioonis särab valgus pimedusest läbi, meile tuleb abi. Meie valurikkale hütidele: „Olen rõhutatud ja vaene,“ tuleb Piibli vastus: „Issand siiski hoolitseb mu eest.“ Kõikvõimsam mõtleb meile, tunneb meie tarvidused ja hoolitseb selle eest, et neid rahuldatakse.

Kõlbatud, nagu oleme ja olles teeninud karistust, siiski Tema vaatab meile ja andestab. Ja! Ta mitte ainult ei mõtle meile, ta tuleb meile abiks kibeduse tunnil. Ta ei lase meid saada kiusatud enam kui suudame seda kanda. Ta tahab päästa meid meie raskustest ja aidata meid kannatada valusid. Ta ei ole inimesele ainult Jumal, vaid ka Isa. Ta ei ole mitte ainult meie mõistust ületav olend, vaid ka hea karjane. Ta ei ole mitte ainult kohtunik, vaid ka sõber, juhataja ja vend. Kas võime uskuda midagi nii imelikku? Kirj tõendab seda uuesti ja uuesti, igas väljaandes ja igas keeles. Kristus selgitas seda ja õpetas meid nimetama igavest Jumalat armsa nimega: „Meie Isa“.

kohut mõistab, teeb kõige kasulikumad tööd, mis ka rikkalikku õnnistust toob.

Harilikult otsustame ühe asja üle nii, nagu ta meie südamele omane või võõras on, ja me ei saa kergesti õiget otsust anda, sest meis on palju enesearmastust.

Kui me aga igas asjas Jumalat näeksime ja otsiksime, võiksime olla erapoletud ka siis, kui meel ja mõistus teoga vastuollu satuvad.

Meis peitub midagi, mis meid kaasa kisub sellega, mis väliselt meie peale tormab ja õiget otsust tumestab.

Paljud otsivad varjatud viisil iseenast kõiges oma tegevuses, ilma et see nende teadvuseni tungiks.

Nad on oma hingerahu peremehed niikaua kui kõik nende soovide ja tahtmise kohaselt hästi läheb; kui aga asi kujuneb teisiti kui nad soovisid, siis on nad nõutud, vihased ja kurvad.

Et aga niisama palju arvamusi ja vaateid kui päid, siis tekib lahkeliisid ja tüülsid mitte ainult naabrite, sõprade ja vaimulikute vahel, vaid isegi pühakute vahel.

Vanadest harjumustest saab raskesti lahti, ükski ei taha heal meele oma vaatekohast loobuda, ükski ei lase ennast kaugeemale vedada kui ta ise näeb.

Kui toetud rohkem oma mõistusele või oma osavusele kui sellele jõule, mida Jeesus Kristus pakub, siis võib sinust harva ja aeglaselt saada valgustatud vaim. Sest Jumal tahab, et me Temale täieliselt alistuksime ja ennast armastuslekidest kõrgemale laseksime tõsta kui meie mõistus küütnib. „Kristuse jälgedes“.

Eluülesanne Jumalalt.

KUTSUV SÕNA NEILE, KES PEAKSID SAAMA OHVITSERIDEKS PÄÄSTEARMES.

Territooriumi juht, kolonel Hugh Sladen.

I gale tõelisele Jeesuse Kristuse sõdurile kõlab kutse pühale, ennastohvrivale teenistusele suurte võimaluste väljadel, mis avanevad kõikjal.

Mõnedel puudub vaimulik nägemisvõime, nii et nad ei või näha, mida Jumal võiks korda saata nende kaudu. Jeesus ütles kord oma jüngerile: „Silmad neil on, ja nad ei näe, kõrvad neil on, aga nad ei kuule.“

Ta pidi tuletama meelde, mida võib kordasaata piiratud võimalustega. Ent need, kelle silmad ja kõrvad on avatud suurtele võimalustele, need, kes on teadlikud, et nende ümber on südameid, kes kõiges vaikusel igatsevad kuulda mõnd sõna kordunest ja teenäitamiseks, nende südameid süüdatakse põlev igatsus võita surematuid hingi Jumalale ja juhatada neid õiguse teedele.

Iga ärkvel olev Jumala laps tänapäeval võib kuulda kaja jumalikust häälest, mis ütles prohvetile Jesajale: „Keda pean ma läkitama. Kes tahab olla meie sõnumikandja?“

See kutse tuleb täna igale noorele salvatsioonistile, nii meestele kui naistele. Kuigi olete teatud mõttes juba vastanud kutsele, saades päästesõduriks, võib sellele vastata veel täielikumalt, andes end üles päästeohvitseri-kutsele.

Kas keegi noor mees võib leida paremat elu ülesannet? Elu väärtus ja sisu suureneb mitmekordselt vastutuse ja juhisusega, mida see ülesanne sisaldab, rääkimata plattformist, mis sulle antakse Jumala lunastava armu kuulutamiseks. See on tõeliselt Jumalat kirgastav ülesanne.

Seepärast, et vajadus selliste Jumala pälvijate ja vaimulikute juhtide järele on nii suur, läkitan selle kutse igale noorele mehele ja naisele. Soovin, et mõtleksid asjale palves. Soovin südamest, et võiksid vastata kutsele sama tahtlikult ja innukalt kui noor Jesaja vastas sellele, öeldes:

„SIIN MA OLEN, LÄKITA MIND!“

Põlvitu palves Jumala ees, palu teda näidata selgesti, mis on tema tahe sinuga, ja lase see eelkõige sünda sinu elus. Räägi siis oma korpuse ohvitseriga ja palu kandidaatide ankeeti, või kirjuta otse minule. Regionii juht, major Dahl, räägib meelsasti tulevate kandidaatidega.

Kadetikooli os alati tee üle ülesandele Jumalast, ja sa võid nüüd valmistuda elule, mis tervelt antud Jumala teenistusele, mis on avatud igale füüsilisel ja intellektuaalselt kõlbulisele isikule 18 kuni 24 aasta vanuses.

Võin mõelda, et leidub isegi neid, kes ei ole veel täitnud 18 aastat, ja kes tahavad ohverdada endid sellele ülesandele. Teile tahan öelda, et teil on teatud määral suurem võimalus kui teistel ettevalmistamiseks kandidaadi seisusele.

Kui sa oled mainitud ees, mõtle siis järele seda tähtsast küsimust palves ja otsusta nüüd, kui sa ei oleks teinud seda varem. Pane oma anded, kas neid on palju või vähe, Tema jalge ette, sest „mis maailmale oli jõleduseks, on Jumal valinud, nii et ta laseb targaid häbisse saada.“

Sul ei ole tarvis kurvastuda oma piiratud võimete pärast, kui sul vaid on põlev igatsus võita teisi Jumalale. Armeel on sinule koht, ja Püha Vaim muudab sind kõlblikuks, kui sina vaid otsustad täita nõudeid, mis ühendatud eluga vaimlise juhi seisuses meie ülemaailmalises Armees, selle sinise-kollase-punase lipu all.

KRISTUS UKSE TAGA.

MA ei näita Ühele, kes seisab sinust palju kõrgemal; mitte Ühele, kes ei suudaks kaasa tunda sinu raskusele; mitte Ühele, kes ei ole kunagi nutnud, kes pole nälginud ja olnud peavarjuta. Kuule, rahvas! Ma ei näita Ühele, kes pole kunagi kannatanud teiste inimeste pattude pärast; mitte ka Ühele, kes oleks nii kaugel, et ei võiks ulatuda Temani!

Näitan sinule Kristust ukse taga.

Ükskõik kui kaua see ka ei oleks lukustatud, ometi seisab Tema läve juures ja koputab sinu vaesele hävinevale südameksle. Lase Teda sisse! Lase Teda sisse!

Kui me vaid avame ukse, siis Kristus mitte ainult tuleb meie südamesse, vaid ta jääb meie juurde!

Sarnases sõbralikus läbikäimises näen suurt võrduse ja vennalikkuse põhimõtte. Selline sõbralikkuse ristiusk on tõeliselt maailma demokraatia põhimõtte aluseid.

Et maailm ei ole kunagi saanud läbi valitsejate ja ei saa ka iialgi läbi nendeta, et Jumal korraldanud, et igas kohas oleksid oma juhid, õpetajad ja ülevalatajad, alates spigelgatega, putukatega maa peal kuni taeva autroonini; aga et Kristus tuleb Peetruse laeva, läheb Jaakobi kaevule, teenib suurt hulka toidu väljajagamisel, sööb vaese mehe laua ääres, see kõik kõrvaldab seisuste tüüsid ja teeb kõikii üheteise vendadeks.

Kristus, keda võis kohata kogudusekojas niihästi kui kaevu juures, hävitas mõiste, et Jumalat võib kummardada vaid teatud kohal. Samaaria naisele ta ütles, „Mitte sellel mäel ega Jeruusalemas“ ja seda öeldes ta seadis niihästi kiriku kui ka lihtsa palvekoja samale pinnale. Mis on Westminsteri, Püha Pauluse, Notre Dame kirikud või Yorki, Kölni, Milano katedraalid ja tuhanded teised Temale, kes kohtab lihtrahvaga väikeses palvekojas ja õnnistab ka neid seal? Tore Jeruusalema ja väike alevike sama hästi kui Kristuse kõrged katedraalid ja madalad palvekojad on tugevasti kokku needitud Kolgata tules valmistatud ahelaga.

ARMUÕPETUS ÜHENDAB INIMSÜDAMEID.

MÕNELE inimesele ei meeldi sarnane idee; nad ütlevad, et on raasidese vahed, et on olukordade ja ametite vahed, mis loob inimeste vahel lõhe, mida ei või kunagi kõrvaldada, vahe, mis lahutab mõne maa ja saare elanikke teis-

test ja teeb neid vähema tähtsusega kui teisi.

Aga Paulus Ateenas kõrge kohtu ees, seisestes filosoofide ja kohtunikute ees, purustas selle teooria aatomitesse, kuulutas demokraatlikku õpetust:

Jumal on loonud kõik rahvused samast verest.

Nad kõik said alguse samas Eedenis, nad kõik langesid samasse üleastumisse, neid kõiki lunastatakse ainult üheainsa jumaliku lunastushinnaga, Kris-

Mõned jätavad Kristuse ukse taha, sellepärast, et neil on häbi oma hinge seisukorra pärast. Nad mõtlevad lasta teda südamesse kord, kui nad on ise paranenud.

Oh, sul ei ole tarvis mingisuguseid ettevalmistusi. Sa ei või ise teha ennast paremaks.

Väikeses alevis oli perekond haige emaga. Nad said ühel päeval teate, et alevi jõukama kodaniku proua tuleb külastama neid. Niipea kui nad said teate, algas suur ärritus. Va-

**Vaata, ma seis-
san ukse taga
ja koputan: Kui
keegi minu häält
võtab kuulida ja
ukse lahti teha,
selle juurde tahan
ma sisse minna ja
õhtusöömaaga
temaga süüa ja
tema minuga.**

(Jlm. 3 : 20)

tuse verrega, ja nad kõik elavad igavesti ühises kodus.

Patt korralikkude riiete all on sama põlgtsuväärne kui riibalate riituse all. Meie kohtu ja kohtunikud teevad oma otsusi, rajades ainult ümberlõikamatule ja õiglastele kümnelle küsule. Roim on roim, ükskõik kas seda on korda saanud kalliskividega ja sõrmustega ehitud sõrmed, valades märki kristallklaasist või riibalasse rietatud kirvega. Niihästi kõrgele kui madalale, inсандale kui sulasele on Jumal öelnud: „Sina ei pea mitte tappa.“ ainult jumalik lunastusmaks — Jeesus Kristuse veri — võib vabastada neid ja anda neile õiguseriideid, ning pärast nad elavad ühiselt igaveses kodus.

nale lauale pandi ainuke pleekinud laudlina; pöranda kõige enam kulutatud koht kaeti peagu kaltsuse pörandariidega; väikeses tüdruk määrdinud kleit kaeti puhta põllega; sarnaselt nad püüdsid varjata vähegi oma toa koledat välimust.

Aga Kristus, kes on meie ukse taga, tahab meeleldi näha meid sarnast kui me oleme.

Ta tahab tulla praegu südamesse. Ava talle uks! Lase Ta leiab kõik nii nagu seal on — pörandal armastustule tuhk, kuna puhtus on juba ammu kustunud. Tema ise puhastab toa. Ta on öelnud nii.

„Ma riputan teile puhast vett ja teie saate puhtaks“; see on Jumala toiming.

„Eks apostel Paulus ütle inimesest, kes elab Kristuses: „Vanad asjad on mööda läinud — vaata, kõik on uueks saanud?“

Kui tuled Kristuse juurde, siis tule just nagu sa oled. Ei ole muud teed. Ära tule laenatud riitega, laenatud sõnadega, laenatud jõuga; tule kõigi oma murtud töötustega, tule oma kaotatud võimalustega, tule oma kõva südamega, tule oma raske koormaga, tule oma muredega. Siis peab panema tähele veel, et

MEIE ISE PEAME AVAMA UKSE.

AINULT sina võid avada oma ukse. Ei jõud, ei andustus, ei halastus ega rahu tule sunnitud.

Sina pead otsima, sina pead paluma, sina pead avama.

Kunstiarmustajad ei tahtnud alguses vastuvõtta näitustes Holman Hunti ilusat pilti, mis kujutab Kristust ukse taga, sest kunstnik ei olnud ettenäinud, et ust võib avada väljaspoolt. Kui temalt küsiti põhjust, vastas ta: „Pilt sümboliseerib Kristust, kes palub, et Teda lastaks sisse südamekusest, ja inimese südant ei saa avada väljaspoolt.“

Nii mõnigi noormees oleks saanud, keda ta lootis, kui ta oleks võinud avada tema südamekuse.

Ainult meie ise võime avada oma südamekuse.

Kui hirmus, kui traagiline — kõike võiv, armasturikas Kristus on nii liigal, ja ometi nii kaugel! Ta seisab juba lävel, aga uks on suletud.

Oma südameust meie ei või avada kõigile, kes koputavad, sest vahest koputab patt, kiusa ja koputab, ning sellepärast peame küsima: „Kes seal on?“

Õrnemalt kui ema soistused oma emaltsindinule, õrnemalt kui inglilaua Pettlema väljal, õrnemalt kui paradiisis helisevad kellukesed kõlab vastus:

„MINA SEE OLEN!“

„Kes suri sinu eest: mina, kes armastasin sind igavese armastusega; mina, kes lunastasin sind, ära kard!“

Tõeteri.

Jumalat tunda on rõõmu algus; Jumalat kummardada on rõõmu kasvamine; Jumalat armastades saavutatakse rõõmu ülim küpsus.

Elamine ja armastamine on üks ja sama, kes ei armasta, ei ela.

Usk ilma tegudeta on silt tühja kaupluse kohal.

Mutt avab siis silmad, kui ta hakkab surema. Nõnda on ka patune, kes ennast päästa ei lase ja siis surmas ärkab.

Nagu rõõmul on oma varjuküljed, on kannatustel oma valgusküljed.

PAULUSE kirjas heebrea-lastele, üheteistkümnendas peatükis ja kuendas salmis loeme järgmist: „Ilma usuta ei või ükski Jumala meele pärast olla.“ Ilma usuta — ühe hetkega on meile selge, et me ihtiki asja oma elus ei alusta usuta. Kõrvaldage usk ja meie elu peatuks. Usk teineteisesse paneb maailma liikuma. See tähendab, et tavaline hoolditsemine ja muretsemine saab võimalikuks.

Kevadel me külvame seemne, kuna me usume, et teatud ajal — taevase kaste ja vihmaga, päikese soojusega ja teisel soodsalt tingimisel — see me idaneb, kasvab, tungib läbi mulla ja areneb edasi, kuni me saame lõpptulemuse — kas puuvilja, juurvilja või lille, vastavalt külvatud seemnele.

Kuna teie poeg ootab tundi, mil lõpetada kooli ja õppida mõnda ala, millel teie loodate, et ta lööb läbi elus, siis suhtute teie suurima usuga sellesse otsusesse, võttes arvesse poisi oskusi ja andeid.

Usku läbi oleme me võimelised alustama ja jätkama ükskõik millist tegevust, vaatamata takistusele. Usk hoiab alati ülesand täähtsust. Mitte alati pole see kerge. Iga ülesanne võib muutuda ajajooksul raskeks, kui me ikka jälle ei tuleta meelde, et see on siiski väärt teha. Usu läbi peame ootama hää tulemusi ja jätkama ülesannet.

Kui me paneme käed rüppe, öeldes: „mis kasu on sellest,“ siis rikume kõik ära, sest kui meil pole usku töö väärtusse, pole meie püüetel mingit edu. Kui aga jätkame usus, ilmneb omal ajal töö kasu, otstarb ja tulemus.

Kui aga tuleme religiooni juurde, siis on usk Jumalasse alus, millele rajatakse ja millest onoleb kõik muu. „Ilma usuta ei või ükski Jumala meelepärast olla.“ Küllalt selge väljendus. „Me peame uskuma, et tema on, ja et ta tasujaks saab neile, kes teda otsivad.“ (Heebr. 11:6.)

Kui hea on kogeda igal ajal, kas viletuses või jõukuses, ja on olemas elav Jumal, kes jätkuvalt on huvitatud inimelust; kes mõtleb, toimib ja tunneb; kes kurvastab patu ja selle tagajärgede üle; kes õnnistab, kaitseb, annab nõu ja

USU JÕUD.

Proua kindral Higgins (P.)

juhüb inimesi, kes tema sarnaselt vihikavad kurja, armastatud õigust ja toimivad selle järele.

Maailmas on mitu inimklassi, kuid piiblis leidub vaid kaks — head ja halvad. Need on uskuja ja kahtleja. Ühed, kes elavad Jumala meeleheaks.

Ilma usuta ei või teie Jumala meelepärast olla. Midagi ei kurvasta Jumalat nii, kui kahtluse tema rahva südamis. Meie, kes oleme lastevanemad, teame, et meie lastel on võimalik olla meie meele pärast. Milline rõõm täidab meie südameid, kui nad arenevad nii nagu meie neid õpetasime, palve, lootuse ja igatusega.

Sama tõeline on võimalus olla Jumala meelepärast. Ta pole karm õpetaja. See on tema meelepärast, kui meie lapselikus usus ja lihtsuses paneme oma patukoorma tema jalgele ja kahteseda südamega otsime talt andestust usu läbi.

Kes armastust harjutab, omandab ajajooksul armastuse loomuse. Kõike tuleb meil õppida, kõige kauemini ja põhjalikumalt küll armastamist, sest see on otseses vastolus enesearmastusega, meie loomulemisega.

Kuigi see usk on väike nagu sinepiavake, kui aga peame sellest kinni, vaatame Issandale, toetume tema tütõusile, siis kasvatab ta meie usku, et me ikka enam juurdume temasse.

Jeesus oli väga otsekõhene oma õpetuses usu üle. See oli tema, kes ütles: „Kes ei usu, tead peab hukka mõistetama.“ (Mark. 16:16). Mitu korda kõneles ta uskmatusse hälvitavast mõjust ning ikka jälle selgitas ta oma kuulajatele, et peansi, mis teeb meid tubevaks viitlusele ja tõõle, kuhu ta meid ise kutsunud, on elav usk Jumalasse.

Usul on imeline mõju, mis kihutab meid tegema õiguse tegusid. Kui inimene omab usu, siis on tal ka palju sihte, millede saavutamiseks ta rakendab kogu oma jõu; siis on inimene väga lihtne käitumises; isekus on taandunud suurema armastuse ees; ükskõiksus on muutunud ammutamata energiaks.

Inimene, täis usku, on tark nõuandmises ja lahke teiste vastu. Hirm temas on surnud. Kõik muud püüded ja soovid on kadunud hingest, milles säravalt põleb usulamp. Me näeme, millise vaevaga Jeesus õpetab mõistet usmat. Ta nõudis usku kui tähtsamat asja uskli-

ku elu arengus. Tema käsk oli: „Uskuge Jumalat“ (Mark. 11:12.)

Seltsilised, vaadates tagasi teie mõõnund aja Jumala teenimisele, oli see siis pikk või lühike, eks ole tõsi, et Issand ikka tasus õnnistusega armus ja väes, üle meie usu. Kas mitte see fakt üks juba ei peaks kindnata teie usku temasse, kes pole ial teid unustanud.

Meie peame uskuma Jumala tütõusit. Milline julgustus kõlab meie armastatud asutaja, kindral William Booth'i sõnust: „Jumala tütõused on kindlad, kui teie ainult usute!“ Kuuskümmend kaheksa aastat ta uskus ja veendus, et Jumal on ustav, kes on tõotanud (Heebr. 11:11), ja need lugematud tütõused on kõik meie, igahihele meie seast. „Ei ole maha langenud üksainus sõna kõigist häist sõnust, mis Jehoova, teie Jumal teie pärast on rääkinud: kõik on teie kätte

Saadana abiline.

Ära ole selline, rääkides taga gaselja oma ligimest. Saadana tahab erilisel määrida kristlasi, sest nemad on ta õhtlikumad vastased. Ära käi valetajate asjaajamisel.

Saadana on jumalakartlikkude pealekaebaja. Ta leiab alati viiga Issanda pühakute juures. Kui sa palud Jumala rahva eest, siis ole ettevaatlik, et sa ei muutu nende pealekaebajaks Jumala ees, sest siis sa oled saadana töös, Jumala ees maksab alati „Anna meile andeks meie patud“.

Juba paradiisis külvas saadana seemet meie esivanemate südamesse. Sellest peale on ta jätkanud samal viisil; Uskmatus läbi on ta rikkinud mitu Jumala istandust. Kas sa tead, kelle teenistuses oled, kui külvad uskmatusse seemet?

Ära ärata ellu uhkuse vaimu. Ära ärata seda eneses, oma lastes või mõnes teises. Uhkuse vaim on eksiteele viimise vaim ja võib lõppeda sellega, et ta teeb oma ohvri täiesti uhkusehulluks. Tahad sa aidata saadana selles töös?

Ära süüta ebaupahast himu mõne teise südames. Ole eriti ettevaatlik oma kõnes laste ja noorte ligiduses. Kahtlane mõte väljendatud ebaupahastis sõnades võib süüdata himude tulekahju, mis hävitab mitmete kalleid elusid. Ole ettevaatlik!

Ära ärata ka kahtlust oma või teise südames. „Kas Jumal on ütelnud“, on veel praegugi saadana tubevamaid relvi. Ära mängi uskmatusse ja kahtlusega. Katsu pigemini kindnadata ennast ja teisi usku Jumalasse ja tema sõnasse. Ära külvata saadana kahtlusesseemet.

Ära anna põhjust parteimeele tekitamiseks. Saadana on huvitatud Jumala laste lahutamisest üksteisest. Lahutades leegitiseid süsi üksteisest on ta muutnud neid mustaks ja külmaks. Vaata järele, et sa milleski ei muutu saadana kaastõõliseks.

usk“ (1. Joh. 5:4). Soovid sa kogeda võitu patu üle; tahad sa kuulda oma elu Jumala kiitust „hästi tehtud“? Kõik see on võimalik elava ja kindla usu kaudu Jumalasse.

See on võimuis, mis maailma ära võidab — nimelt meie usk!

Kristlane teab,

et siin tal on
taevas hinges
ja pärast on tema
hing taevas.

Ole nii hea

kui sa
tunnistad
ennast
olevat.

Seitse punkti.

Nõuandeid palveks.

● Ära usu, et Jumal kuuleb sind su paljude sõnade pärast või sellepärast, et põlvitud kaua ja teed oma palved pikaks. Juba enne, kui sa algad, teab Jumal, mis sa tahad. (Matl. 6:7—8.)

● Ära usu, et Jumal kuuleb sind su kõva karjumise pärast. Ta ei ole kurt. Kui su palvet kuulatakse, siis see ei juhtu su valju kisa tõttu, vaid sellepärast, et sa ka palud kesk oma paljust kisa. Jumal ei ole mitte kõra ja kisa Jumal. (Room. 8:26—27.)

● Ära usu, et võid meelitada Jumalat ja võita midagi oma meelitusel. Välise ja ennast-armastav isiku juures võid sa võimalikult saada sellest mingit kasu, kuid mitte Jumalalt. Ta ei lase ennast kunagi petta ilusa kõnega. (Gal. 6:7.)

● Ära usu, et võid võita midagi libedasti rääkides Issanda ees, ehkki püüad vältida meelitusi. Täna Teda selle eest, mis oled saanud, kiida Teda Ta armu eest, aga ära püüa saada Teda palvekuulmisele libedate sõnadega. (Laul 78:36.)

● Ära usu, et võid liigutada Jumalat oma tõotuste andmisega. Mis sul on anda, mis Tal ei oleks õigus võtta? Ja Ta näeb ette, kas sa pead oma tõotust või mitte. Ole ettevaatlik Issanda ees. (Laul 50:10.)

● Ära usu, et võid hirmutada Jumalat sinu palvete kuulmisega. Paganad ähvardavad oma jumalat tema tulde viskamisega, kui ta ei kuule neid. Ent meie ei ole paganad ja meie Jumal ei ole kui paganate eba-jumalad. (Laul 115.)

● Olgu palve „Meie-Isa“ sulle eeskujuks. Palu liikestest lausetes. Palu lapselikus vaimus. Palu andestavas meeles. Sea esmakohale, mis Issand seab esimeseks. Jumala nime, riiki ja taht. Tulgu sinu huvid, su leib ja su patud teisele kohale.

Lõoke, kes müüs oma tiivad

OLI just natuke aega enne magaminekut ja väike Robert istus kõrgis ema juures, vaadates tuleleeki anjusi.

„Viis senti sinu mõtete eest, mu poeg,“ ütles ema.

„Oh,“ vastas Robert, „minu mõtted just praegu olid enam väärt kui viis senti. Ma mõtlesin tuhandetele kroonidele — ma mõtlesin, ema, et kui ma oleksin, rikas, laseksin sind elada suure majas, meil oleksid hobused ja autod ja ma ostaksin nii palju mänuasju, päkkelid ja suhkrutükke, kui ma aga ise tahaksin. Ema, ma tahaksin anda ei tea mis, kui ma ainult võiksin saada rikkaks.“

„Hea kiitl, Robert,“ ütles ema tasa, „sinu sõnad panevad mind mõtlema linnule, kes müüs oma tiivad.“

„Mis seltsi lind see oli?“ küsis Robert.

„Ma arvan, see oli lõoke. Ja see lõoke armastas nii nagu kõik teised linnud ussikele. Ühel päeval, kui ta lendas kõrge õhus, vaatas ta alla oma poole ja nägi midagi ebahariliku metsas tee ääres. Lõoke muutus uudishimuliseks ja laskus madalamale, kuni viimaks nägi — oh kui imelik! — väikest mustavärvilist kinnist vankrit toredate aknalukkidega ja kollaste ratastega, mida vedasid kaks tublit harakat. Vankrit ees käis väga väike ja kole vanamees musta jakiga, punaste pükstega ja kollaste sukkaedega. Tal oli käes kell helistamiseks ja kõndides edasi hüüdis ta: „Kes tahab osta? Kes tahab osta?“ „Ilusad rasvased, mahlased ussikesed, mida vahetatakse lõokese sulgedega!“

„Tere hommikut, mu noor sõber,“ ütles vanamees nähes lõokest hüppavat tema ees teel. „Kuidas võin ma teenida sind?“

„Palju nad maksavad?“ küsis lõoke.

„Kaks ühe tiivasule eest, ja vanker on peaaegu täispakitud maitsvate ussikestega?“

„Oh nad värskest?“

„Kõik on kogutud täna hommikul.“

Lõoke kiskus valuga oma üht tiiva, ja andes vanamehele ühe sule, ütles ta:

„Ole nii hea ja anna mulle kaks!“

Kui vanake oli läinud, tundis lõoke ennast süüdlasena,

aga ta nautis head hommikueinet ja rõomustas selle üle, et keegi ei pannud tähele tema ühe sule puudumist.

Järgmisel päeval lendas lõoke ühes lõokese isaga.

„Meie, lõokesed,“ ütles vanem, lennates ikka kõrgemale ja kõrgemale, kuni nad olid üsna palju kõrgemal kui kõrgemad puudetipud metsas, „meie lõokesed peaksim olema kõige õnnelikumad kõikidest lindudest. Meil on nii tublid tiivad! Vaata, kuidas nad kannavad meid üles sinavasse taevasse ikka ligemale päikesele.“

„Ja,“ vastas väike lõoke, „ja.“ Aga kogu aeg ta vaatas alla metsatele, kus ta nägi midagi mustendavat, ja mõtles: „Nüüd on vanker möödunud minust!“

Järgmisel päeval kiskus lõoke jällegi oma tiivast välja ühe sule, aga see vabanes nii kergesti, et ta kiskus veel kaks välja samal korral. Varsti kuulis ta kellahelinat ja koreda hääle hüüdu:

„Kes tahab osta? Kes tahab osta? Ilusad, mahlased ussikesed vahetatakse lõokese sulgedega!“

„Siin on kolm,“ ütles lõoke kui vanamees peatas vankrit. „See oli väga hea, ja, väga hea! Sa saad üheksa ussikest ja,“ liis ta tagasihoidud naeruga, „siin saad veel ühe, siis on kümme.“

„Hea, hea,“ mõtles lõoke, „see oli hea äri.“ Ja nii sai lõokese alaline ostja.

Natukese aja järele leidis lõoke, et ta ei võinud enam lennata nii kõrgele. Aga ta ei hoolinud sellest palju. Siis ei olnud ju tarvis karta, et vanker möödub ilma et ta näeks seda.

Aga ühel päeval, kui lõoke nägi, et tiivad jäänud liig harvaks, mõistis ta, et ta oli teinud väga suure vea. Ta katsus lennata üles päikesepaistesse, aga lendas maha kui kivi.

Aga siis ta sai korraga ühe idee ja imestas selle üle, et ta ei mõtelnud ennem sellele. Ta hakkas koguma ussikeid ööl kui päeval ja pettis ennast ühel päeval rohusse oodates vankrit.

Üssidemüüja tuli jällegi teed mööda. Lõoke jooksis talle vastu ja pakkus talle usse, et saada tagasi oma tiiva sulgi. Ent müüja vaid naeris ja üt-

(Algus 1. veerul.)

vatsionistidega. Naime kutsuti koduühingusse, ja ka tema leidis varsti Kristuse. Kohe ta kõrvaldas oma kastimärgid ja tuli kõikidele koosolekutele. Kui ta külastas oma vanemaid ja sugulasi, siis vaatamata kõigele pealekäämisele ja sundimisele ta ei pöördunud tagasi endistesse pimedatesse agadesse; vaid ta jutustas, et ta on nüüd kristlane ja ta elu andis sellest ilusa tunnistuse.

Peale oma ussindi ta tõuseb igal hommikul vara, puhastab hästi oma kodu ja keedab toite koduühingus saadud juhatuste järgi. Ta õpib hoolega läheõppimiseks määratud piiblikohad ja oskab neid hästi peast üles lugeda.

*

Nad olid kõige mustemad ja hooletusena jäetud lapsed terves külas, kuid nad armastasid Armeed ja tulid igal päeval kooli. Nad võtsid osa ka kõigist lastekosolekust.

Nende ema haigestus, ja vaatamata iga rahva kombe ja ebaususe nõude täitmisele, ta muutus üha nõrgemaks, kuni võis arvata, et ta sureb. Siis ta mees viis teda väljapoole nende kodu asemele lamama, kuni ta sureb.

Ta soovis, et ohvitserid tuleksid ja paluksid temaga, mis nad ka tegid. Südamlikult nad palusid, et Jumal päästaks ta hinge ja tervendaks ta ihu. Palju päevi ta vaakus hinge; ohvitserid tulid ja palusid igal päeval, kuni naine ütles, et ta tahaks saada kristlaseks ja sai ka läbielada päästet.

Siis juhtus ka imetegu ja ta tervis paranes. Kui ta võis lõpuks tõusta ja kõndida, ta läks koduühingus koosolekule. Sellest ajast ta ei ole jätnud ühtki koosolekut vahele. Ta hakkas ka puhastama oma kodu ja lapsi, ja nüüd on nad endise mustuse asemel nii puhtad, kui võimalik.

Mida valjem on inimene iseenese vastu, seda armulisem on temale Jumal.

les, et see ei kuulu kaubasse; tema müüvat ainult usse, ei mingil juhul aga sulgi.

„Ja kuidas siis viimaks oli kõige lõpp, ema?“ küsis Robert.

„Lõoke suri ja maeti rohelise sambla alla,“ vastas ema.

Ülaltoodud jutuke on suurema ja sügavama mõistega. Jumal hoidku meid igalt, et meie ei vahetaks midagi sellest, mis kannab meid kõrgemale, mingisuguse maise lõbususe vastu, mis seob meid enam maailma ja patu külge.

India küla koduühingud

Külas ei olnud rahu. Naised tülitseisid alaliselt, ja nad suitsetasid väga palju. Siis nad tulid koduühingusse, mõned neist said päästetud, teised järgisid nende eeskujul, koduühing tuli õitsema. Nüüd külas on rahu, sest naised õppisid koduühingus, et tülitsemine on paha ja nad õppisid ka loobuma suitsust.

Keegi hindu naine abiellus mehega, kes Päästearmeed tulekul nende külla, ühines sal-

(Järg 4. veerul)

Hea on Jehoovat lauldes kiita ja tänada!

1.
G:duur. R. M. II 104.

1. Kui on süda väsinud ja haige, Päästjale räägi! Päästjale räägi! Puudub rõõm ja hingevaru õige, Temale kõnele sest.

Koor: Päästjale räägi, Päästjale räägi! Truimata sõlpa ei leita küll best. Ta sulle kingib jahutust ja troosti, Aitab sind võitluse sees.

2. Kui on silmad murepirarates, Päästjale räägi, Päästjale räägi! Patuhaavad hinges sügavamis, Temale kõnele sest.

3. Kui ka kurbus elutaevas katab, Päästjale räägi! Usku, lootust varju alla matab, Temale kõnele sest.

4. Kui ka vahest tunned surmahirmu, Päästjale räägi, Päästjale räägi! Ehk kui ootad Jeestust juba ammu, Temale kõnele sest.

2.
B:duur.

1. Oh kuis õndsad kõik need, kes on Päästjale teed, Kellel taevas on aarded ja ees. Keel ei väljenda sa, kuidas rõõmstab hing, kes on Jeesus armastust täis.

Koor: Hütüdkiem rõõmsalt „Halleluja“, Marssides kõik mõõda teed. Laulgem lunastavast käest, mis meid päästnud patuväest. Jeesus õnnelikuks alati meid teeb.

2. Magus rõõm on mu sees, kõike Jumalalt head Talle veres ma omandand nüüd. Usku sidamest ma, taevaoõndsus nii sur. Päästja niimes! — see on minu hüüd.

3. Jeesus alati on minu päike ja maad, Oh et tunneks ta päästet kõik maad! Tema armastab mind, surres kannatas kord, Et mind päästa ja nurda mu meelt.

4. Püha õndsust mu meel tunneb auiliselt siis, Mis mul elustav veri on tõusnud. Oma Päästjaga vaid olen õnnistust täis, Taevarahu ta hinge null' loond.

3.
B:duur. R. M. 327.

1. Rõõmustagem — nõnda Issand käsi. Rõõmustagem — igal tunnil a'al. Rõõmustagem — kordab lunastatud. Rõõmustagem — Jumal meiega. Rõõmustagem — õnnituses, õnnistades. Rõõmustagem — heal või kurjal a'al. Rõõmustagem — külluses ja hädas. Rõõmustagem — lossis, hirtkus.

2. Rõõmustagem — kui ka lõvi mõirab. Rõõmustagem — ahjus põlevas. Rõõmustagem — kui ka torm on tõusmas. Rõõmustagem — tema valgustab. Rõõmustagem — kui teid sõbrad jätvad. Rõõmustagem — te mu truuks jääb. Rõõmustagem — kalju kõikumata. Rõõmustagem — Jeesus seltsimees.

3. Rõõmustagem — nagu Paulus vangis. Rõõmustagem — nii kui tema seka. Rõõmustagem — õel kui päeval ilka. Rõõmustagem — vanaduse eas. Rõõmustagem — püha jõie kaldal. Rõõmustagem — võiduvõrsti väes. Rõõmustagem — viimsel kohtupäeval. Rõõmustagem — taeva astudes.

4.
C:duur. R. M. 119.

1. Laulame kõik nüüd ühtlasi: Jumal on hea! Rahvaste hulgad, inglikoor: Jumal on hea! Ärgaku itees magajad, et vere läbi päästet saaks. Siis kiituseks kõik laulaksid: Jumal on hea.

Koor: :; Jumal on hea! :; Laulame kõik nüüd ühtlasi: Jumal on hea!

2. Laulgem, et kõlaks igal pool: Jumal on hea! Armulaud kaetud taevase mell': Jumal on hea! Veri meid

patust puhastab, Vaim meile valgust, elu toob. Seepärast kõrlab laulukoor: Jumal on hea!

3. Issand on sõbraks, Isaks mell': Jumal on hea! Õndsate osa taevast seal: Jumal on hea! Ta arm on meile täielik, Meid igast murest läbi viib. Avanud taevakuse ta: Jumal on hea!

5.
A:duur. R. M. 41.

1. Üks allik voolab verrega Veel Päästja hmarades. Kui tuled, pesed ennast sa, saad puhtaks patudest.

Koor: Oh imelik allik, lahti mu eest; Oh imelik allik, lahti minu eest.

2. Vaat' rõõvel leidis risti peal Kord selle allika. Ka minu hirmsad patud seal Saad pestud verega.

3. Ka jalutu sai kõndjaks Seal vere allikal. Ja sündind pime nägijaks, Nii mitmed terveks veel.

4. Ma leidsin selle allika Mu Päästja haavades, Ja kun'i koju jõuan ma, Ta verest laulan siin.

6.
C:duur. R. M. 270.

1. Tulge, tulge kõik! Oh rõõmustav hääl! Kõlgu see sõnum laialt ilma peal. Jeesus kutsus kõiki armulauda veel, Igatüks võib tulla nüüd.

Koor: Tulge, tulge kõik! Tulge, tulge kõik! Oh mis rõõmusõnum Päästjalt, tulge kõik! Langend hinged, kuulge, Jeesus ootab teid. Igatüks võib tulla nüüd!

2. Tulge, tulge kõik! Oh vaadake seal, Armuüks veel seisab lahti kõigile. Jeesus kingib elu, ärge viibi-ge; Igatüks võib tulla nüüd.

3. Tulge, tulge kõik! Set tõotus jääb: Igatüks, kes tuleb, armust armu saab. Surmaorust läbi elu sisse läeb, Igatüks võib tulla nüüd.

7.
C:duur.

1. Me räägime õndsate maast, Nii ilus ja avar on seal. On jäävdn ta hiljuga ja au. Mis vaja meil, et olla seal?

Koor: :; Olla seal, olla seal, Mis vaja meil, et olla seal? :;

2. Me räägime sellest, et vaev ja mure on kadunud seal. Ei kiusatud, hädasid ka, Mis vaja meil, et olla seal?

3. Me räägime rahust ja aust ja õndsate kumbest seal. Ja verest, mis puhastand neid — Mis vaja meil, et olla seal?

4. Oh Issand, mind valmista sa Nüüd ajal nii kurjal kui heal. Siis teame, kui auline on Meil taevast kord viibida seal.

8.
C:duur.

1. Edasi! Nii Jeesus käsi, vahvad võitlejad Jehoova väes; Kandke rõõmust päästeteadet — Jeesus annab võidu meil'. Kuulge, patused veel appi hüüdvad. Hukatuse teedel nad. Räägi sest, et Jeesus teeb neid vabaks. Oh, mis ilus sõnum see!

Koor: Edasi, me võidu saame! Halleluja, halleluja! Edasi, me võidu saame, Kalli Päästja vere väes.

2. Edasi, meid Jeesus saadab. Iga patuvang veel vabaks saab. Kui ta atandikult palub, Jeesus teda vabastab. Põrgu ja maailma hirmsad võimud Issanda ees kokkuvad; Tema nimel langeb kurjusvägi, Vaelased kõik lahkuvad.

3. Edasi, kõik võitlusele! Ühstage Jeesus merele, maal! Näita armastust, mis omad, Kuule elustajaga häält. Räägi kõigile, kes rusuks pekstud Oma parukoorma all, Et võib siiski Jeesus armu anda — Päästmine on vaba, prii.

9.
E:duur. R. M. 201.

1. Oh kuule, eksind reistja, su Jeesus hüüab sind: Nüüd minu juurde tule sa, mu kallis vendlind, Sest mi on olen tee, mis viib sind taevasse. Mu järgi võid sa maa peal leida veel.

Koor: :; Vaat' Päästja järgi võid sa siin veel nüüd leida ka! :; Sest tema on see tee, mis viib meid taevasse. Jah, seda teed nüüd tahan käia ma.

2. Ju lapsest saadik pidi ta siin saama kiusatud Ja valute peal kõndima, mis seisab kirjutud. Nüüd mulle ütleb ta: Sind lahti oostin ma, Et sa võid siin mu järgis kõndida.

3. Ehk teda küll sin pilmati ja peksit armuta, Küll koledest sõnastati, ei sõimand vastu ta. Ta võttis nuhtlust peal, et me saaks astud seal, Kui enne ta järgis kõnnime.

4. Nüüd käigem Talle jälgedes siin suure hoolega, Kas olgu haljas aas meil ees või kole kõrbema. Ja näit-

kem eluga, et käime temaga. Oh Jeesus, tõmba meid su järele.

10.
C:duur. R. M. II 398.

1. Päästjale Eesti! me laulame rõõmsalt. Päästet veel kõigile kuulutame. Vastaste väed meid Päästja kõik võidab. Ta järel käies me võidame ka.

Koor: Edasi sõtta! Lootes ta peale. Lauldes kõik läheme võitlusele. Pühale lipule truukis me jääme. Päästjale Eesti! hüdlame veel.

2. Päästjale Eesti! Nüüd hoolega tööle! Hingesid nõutakse kord me käest. Tuhanded patudes hukka veel läevad. Päästke neid kõiki, oh päästke, me püüd.

3. Päästjale Eesti! Me hüüdsõna olgu! Kohtupidge kätte on jõudnud ju pea. Eksimuid otsige, koju neid viige. Päästja nii käsi, oh kuulge ta häält!

Ainult.

Pea meeles: Taavetil oli vaid üks ling. — Oli keegi pois, kellel oli ainult viis leiba ja kaaks kala. — Nutval patusel naisel oli vaid üks alabastri riist kalli salviga. — Ühel teisel naisel oli ainult „vähe õli“. — Tabital oli ainult üks nöel.

Sulle võibolla näib, et sul on „ainult nii vähe“, ent kas sul ei ole sama palju kui neil? Kindlasti, Kasuta siis seda vähest, mida omad, Jumalale auks, ja see kasvab suureks õnnistuseks sinu kätes, nii nagu juhtus nendega.

Mitte paluda on patt; mitte võida paluda on õnnetus; mitte tahta paluda on vaimulik surm.

„SÕJAHÜÜD“ MÜÜJATE NIMESTIK.

Nr. 129 — aprillikuu 1940.

Ohvitserid:

Kapt. M. Blees 102, adj. M. Birseneck 75, kapt. V. Muul 66, kapt. J. Padar 40, leitn. V. Puusepp 26, leitn. H. Olo 25.

Allohvitserid ja sõdurid:

Seers. E. Viikman 90, sõd. H. Ülevain 90, seers. F. Leemann 75, sõd. E. Kaldjoja 50, envoi L. Bakul 40, muusik. O. Jürgens 40, sõd. A. Mets 30, K.Ü.S. J. Kanter 25, sõd. A. Selliste 25, sõd. A. Tafenua 25.

„SÕJAHÜÜD“ ilmub 1 kord kuus. Tellimise hind postiga aastas 1 kr. 25 s. ½ a. 70 s. Üksiknumber 10 s.

Ilumuisaga 31. mail 1940. a.

Vastutav toimetaja: kapt. L. Luthér. Väljaandja: Päästearmee.

O.-ll. „Vaba Maa“ trükk, Tallinnas 1940. a.

Südametunnistuse küsimused.

Oled sa kunagi teadlikult ja kohtlasest südamest andnud ennast Issandale, et olla tema ajas ja ajastus? Kui sa ei ole teinud seda, kas ei oleks juba aeg teha seda praegu?

Oled sa kunagi läbielanud sellist kogemust, mida võib põhjendatult nimetada uuestisündimiseks? Kui sa ei ole kogunud seda, kas nüüd ei oleks aeg paluda Jumalat sellise läbielamise pärast?

Kui kaua on sellest, kui olid üksinda Jumalaga ja sul oli tõeliselt kõnelus temaga? Kas ei oleks põhjust otsida sellist kõnelust temaga niipea kui võimalik?

Millal sa palusid viimati oma jutlustaja või nende eest, kelle eest oled lubanud paluda?

Kas ei oleks põhjust olla ustav eestpalve töös?

Oled sa kunagi katsunud võtta kedagi hinge Kristusele? Ka sina võid saada rõõmu hingedevoitmisest. Kas sa ei peaks, niipea kui võimalik, otsima seda rõõmu?

Millal sa võtsid viimati osa koguduse ärilpäevast koosolekust, et seal kiita ja tänada Jumalat? Kas sa ei peaks minema palvekoosolekule juba sellel nädalal?

Oled sa palunud andestust oma sõbralt selle ebasõbralikuse pärast, mis näitais üles temale? Mis tema võib tunnistada sinu vastu kohtupäeval? Kas ei oleks parem ärilpeppida temaga?